

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3085/22
23.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа, Александре Лековић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милинко Трифковић, адвокат из Београда, Земун, ул. Главна бр. 6, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Живановић, адвокат из Београда, ул. Светозара Марковића бр. 14, ради стицања без основа, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 5858/15 од 22.2.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 5858/15 од 22.2.2021. године у ставовима другом и трећем изреке, па **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ да тужиоцу АА по основу стицања без основа за период од 1.6.2000. године до 22.10.2008. године исплати износ од 1.313.394,84 динара, са законском затезном каматом почев од 22.2.2021. године, као дана пресуђења па до коначне исплате, док се захтев тужиоца за исплату на име стицања без основа за период од 1.1.1998. године до 31.5.2000. године и од 23.10.2008. године до 31.3.2013. године са припадајућом каматом, као и захтев за исплату камате на досуђени износ од 29.3.2013. године до 21.2.2021. године, одбија као неоснован док се у преосталом делу става другог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 5858/15 од 22.2.2021. године за износ од 126.605,16 динара као разлике између укупно траженог износа од 1.440.000,00 динара и досуђеног 1.313.394,84 динара пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке побијане пресуде П 5858/15 од 22.2.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ да тужиоцу АА на име трошкова парничног поступка исплати износ од 214.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана изворшности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења, док се захтев тужиоца за исплату законске затезне камате почев од дана 22.2.2021. године, као дана пресуђења па до дана извршности пресуде, одбија као неоснован.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Првог основног суда у Београду П 5858/15 од 22.2.2021. године, у ставу првом, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу по основу стицања без основа због неисплаћене закупнине за период од 1.1.1998. године до 25.11.2010. године исплати укупно 720.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.3.2013. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца делу у коме је тражио да суд обавезе тужену да му на име стицања без основа исплати износ од још 720.000,00 динара, заједно са траженом законском затезном каматом од дана доспећа сваке појединачне закупнине до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 290.620,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужена и то тужилац побијајући је у ставовима трећем и четвртном изреке, из свих законских разлога, а тужена у ставовима другом и четвртном изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца основана, док жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у браку од 1973. године до 13.3. 2000. године и током трајања брака стекли су непокретност-пословни простор ..., обележен бројем ..., површине 25,17 м2., по основу Уговора о продаји бр. 983 од 22.10.1990. године. Анексом Уговора о продаји из 1993. године извршена је замена овог пословног простора за други пословни простор и то локал број ... у објекту ..., површине 24,30 м2. Делимичном пресудом Другог општинског суда у Београду П 4214/98 од 31.10.2007. године, утврђено је да је АА, овде тужилац, сувласник са 1/2 идеалног дела непокретности -пословног простора ..., обележен бројем ..., површине 25,17м2, по основу стицања у браку са тужиљом. Парничне странке су током трајања брака издавале овај локал и делиле износ закупнине, али након маја месеца 2000. године закупнину убира само тужена. Тужена је са ћерком ВВ дана 25.11.2010. године закључила Уговор о поклону чији је предмет локал број ... у ..., ул. ..., површине 24,30 м2, изграђен на кат. парцели број ..., уписан у лист непокретности број ... КО .... Уговор је оверен пред Првим основним судом у Београду дана 25.11.2010. године, под Ов

149646/10. Пресудом Другог основног суда у Београду П 1609/15 од 7.2.2019. године, правноснажна дана 12.06.2019. године, утврђено је да је делимично ништав Уговор о поклону у делу од 1/2 закључен између тужене ББ и ВВ, а који уговор је оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов 149646/10 дана 25.11.2010. године. Из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке Страхиње Лазића од 29.3.2013. године, утврђено је да тржишна вредност закупнине која је по редовном току ствари могла да се оствари за предметни локал износи: од 1.1.1998. године до 31.12.2001. године 250 DEM, од 1.1.2002. године до 31.12.2003. године 150 евра, од 1.7.2004. године до 30.06.2007. године 200 евра, од 1.7.2007. године до 31.12.2009. године 250 евра, од 1.1.2010. године до 30.12.2012. године 200 евра и од 1.12.2012. године до 31.3.2013. године 100 евра. Наведене месечне износе закупнине судски вештак је исказао у табели и у динарима, по средњем курсу евра НБС, са датумима доспелости.

Полазећи од напред наведеног, првостепени суд је полазећи од одредаба чланова 171 став 1 Породичног закона и 210 став 1 Закона о облигационим односима, оценио да тужилац има право да по основу стицања без основа од тужене добије неисплаћену закупнину за предметни локал, а висину закупнине одредио је према принципу правичности. Нашао је да правичан износ који тужиоцу припада у овој правној ствари износи 720.000,00 динара, са затезном каматом на тај износ од 29.3.2013. године, као дана вештачења па до исплате. Утврдио је као неспорно да је у току трајања брачне заједнице купљен предметни локал на име тужене, да је тужена закључивала уговоре о закупу локала у току трајања брака и после развода брака и на тај начин сама убирала закупнину у спорном периоду, да се ради о просторно истом локалу који је приликом закључења Уговора о продаји носио ознаку ..., а потом је тај локал Анексом уговора добио нови број ...и да је тужена Уговором о поклону из 2010. године заједничкој ћерки поклонила предметни локал.

Првостепени суд је ценио и приговор недостатка пасивне легитимације и нашао да је исти делимично основан, односно да је тужена пасивно легитимисана до 2010. године, када је предметни локал Уговором о поклону поклонила ћерки ВВ.

Ценећи приговор застарелости потраживања, првостепени суд је оценио да је исти неоснован јер се ради правном институту стицања без основа на који се примењује општи рок застарелости из члана 371 Закона о облигационим односима, па како је тужба у овој парници поднета 16.07.2003. године, а тужиочево потраживање гласи на период од 1.1.1998. године до 31.03.2013. године, то је закључио да није протекао рок од 10 година од најстаријег потраживања односно од 1.1.1998. године до тренутка утужења.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда не може се за сада прихватити у поступности као правилан. Наиме, међу парничних странкама је током поступка било неспорно да су током трајања брака и неко време након тога, тачније до маја месеца 2000. године, делиле износ закупнине стечене по основу давања предметног локала у закуп, на шта и тужена оправдано указује у жалби, а из чега произилази да је неоснован захтев тужиоца за период од 1.1.1998. године до 31.5.2000. године.

Такође, неоснован је захтев тужиоца и за период од 23.10.2008. године до

24.11.2010. године из разлога што је тужилац након правноснажности делимичне пресуде Другог општинског суда у Београду П.бр. 4214/98 од 31.10.2007. године, којим је утврђено да је сувласник са 1/2 идеалног дела на предметном локалу, могао да тражи увођење у посед, што он није учинио. Не припада му накнада ни за период од 25.11.2010. године па надаље јер је тужена 1/2 идеалног дела непокретности поклонила својој ћерки и од тада тужена више није пасивно легитимисана, на шта правилно указује у жалби.

Дакле, тужилац има право на накнаду на име стицања без основа само за период од 01.6.2000. године до 22.10.2008. године, односно од тренутка када је тужена престала са тужиоцем да дели припадајућу закупнину, па све док делимична пресуда Другог општинског суда у Београду П 4214/98 од 31.10.2007. године није постала правноснажна.

Тужиоцу на досуђене износе припада и законска затезна камата, али од пресуђења па до исплате, а не од дана достављања налаза и мишљења вештака, с обзиром да је од обављеног вештачења до дана пресуђења протекао дуг временски период.

Неоосновани су жалбени наводи тужене да је првостепени суд погрешно закључио да су локал број ...и локал бр.... исти локали. Ово из разлога што је тужена током целог поступка пред првостепеним судом тврдила да постоји идентичност локала и да је у питању само пренумерација, па се из тих разлога и противила вештачењу преко вештака грађевинске струке. Тек на рочишту одржаном дана 22.2.2021. године тужена је изјавила да се не ради о истом локалу, али по оцени Апелационог суда тужена је то учинила срачунато, са циљем постизања успеха у спору.

Неосновани су наводи тужиоца у жалби да се тужена и даље налази у поседу локала, да убира закупнину и да је из тог разлога пасивно легитимисана. Наиме, тужена је са ћерком ВВ закључила Уговор о поклону 2010. године и од тада искључиво ћерка парничних странака узима кирију, што је и сама ВВ, саслушана у својству сведока потврдила, наводећи да јој је то једини извор прихода.

Са изложеног, Апелациони суд је на основу одредбе члана 394 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку као и одредбе чл. 390 ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке ове пресуде.

Такође, првостепени суд је приликом обрачуна трошкова поступка тужиоцу досудио трошкове у већем износу од тражених, односно није се кретао у границама постављеног захтева из поднеска од 22.2.2021. године. Стога је Апелациони суд, правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а крећући се у границама постављеног захтева, тужиоцу досудио трошкове парничног поступка у укупном износу од 214.250,00 динара и то: име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката износ од 11.250,00 динара, на име састава три образложена поднеска износ од по 11.250,00 динара, на име заступања од стране адвоката на шест одржаних рочишта износ од по 12.750,00 динара, на име заступања од стране адвоката на два неодржана рочишта износ од по 7.125,00 динара, на име састава жалбе износ од 22.500,00 динара и на име трошкова судске таксе на одлуку

износ од 56.000,00 динара, а све према Адвокатској тарифи и Таксној тарифи важећим у време пресуђења.

Тужиоцу на досуђене трошкове парничног поступка припада и законска затезна камата почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, с обзиром да дужник пада у доцњу тек када одлука о трошковима парничног поступка постане правноснажна и када протекне рок за њено добровољно испуњење, сходно чему долазак дужника у доцњу представља тренутак када одлука суда којом је обавезан на накнаду трошкова поступка постане извршна, што последично даје право повериоцу из извршне исправе да од дужника потражује и законску затезну камату сагласно одредби члана 279 став 3 Закона о облигационим односима. Из наведених разлога Апелациони суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за исплату затезне камате почев од дана пресуђења па до дана наступања услова за извршење.

Са изложеног, Апелациони суд је на основу одредбе члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход жалбеног поступка, Апелациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка па је на основу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Џелетовић Цуцић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић